

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΠΡΑΔΕΛ

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟΝ

Ἐν βῆμα ἂν προχωρήσης, σὲ φονεύω.

— Τὸ πιστεύω, ἀλλ' ἄς παύσωμεν νὰ ὁμιλῶμεν αἰσθηματικῶς καὶ ἄς προχωρήσωμεν πρὸς τὰ πράγματα. Λοιπὸν ἐπεσκέφθην πρὸ ὀλίγου τὸν σκελετόν σου, ἐκεῖ δὲ ἦλθε καὶ μὲ ἤρην ἡ βαρυνίς. Ἀπὸ αὐτὰ δὲν εἰξεύρεις σὺ τίποτε· εἶνε δὲ πιθανὸν ὅτι ἐκείνη θὰ προσπαθήσῃ διὰ παντός τρόπου νὰ μάθῃ ἐάν σοὶ ὠμίλησα· πρόσεξε δὲ καλῶς, ὥστε ἐάν ἐρωτηθῇς, νὰ τῆς ἀποκριθῇς ὅ,τι σοὺ εἶπα.

— Ἐνόησα.

— Τώρα, ἄκουσε· ἐζήτησα χθὲς νὰ μοῦ δώσῃς τὸ χρυσοῦν φύλλον· γνωρίζεις διατί;

— Διότι βέβαια ἤθελες νὰ τὸ ἔχῃς ὑπὸ τὴν διάθεσίν σου,

διότι, μὰ τὴν ἀλήθειαν, εἶνε καὶ λίαν περιεργον, ὥς ἐκ τῆς προελεύσεώς του.

Ὁ Φλαβιανὸς Μωροῦ ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν.

— Διόλου, σοῦ ἐζήτησα τὸ χρυσοῦν φύλλον, διότι ἤμην πεπεισμένος ὅτι ἡ κυρία δὲ Γούγκα ἢ ὁ Θεόδωρος Μενδῶ, θὰ ἔκαμναν τὴν ἀδιακρισίαν νὰ σοῦ τὸ ζητήσωσι, καὶ γνωρίζω κάλλιστα, ἀγαπητέ μου Λέον, ὅτι ἐν θὰ εἶχες ποτὲ τὸ θάρρος νὰ ἀρνηθῇς.

Ὁ Λαφρεσάνζ ἀνεκάγχασεν.

— Ἀλήθειαν.

— Ἐλθε· λοιπὸν ἐγὼ τὸ χρυσοῦν φύλλον, ἀπλούστατα